

۲۰۱۹/۰۴/۲۰

صلاح الدین سعیدی

مصالحه و مذاکره سیاسی چیست؟

ملاقات رهبران سیاسی و حکومتی حاکمیت افغانی - حاکمیت کابل را دو روز قبل با ۲۵۰ تن که امتیاز رفتن به دوحه به خاطر مذاکره و مصالحه به طالبان را حاصل کردن و عده شان سه چار روز به هوتل های مجلل دویی دوحه سپری خواهند کرد، از طریق یوتیوب به دقت تام دیدم و شنیدم.

ملاحظه جناب خلیلی رئیس شورای عالی صلح افغانستان در مورد تعداد ۲۵۰ تن از کابل و اعتراض جانب طالب به آن توجه من را نیز جلب کرد.

اما سؤال مرکزی درین است که هدف ازین اجلاس در مرتبه چیست؟ مذاکره و توافق یا زمینه سازی برای آن؟ منظور شناختاندن افغانستان برای کسانی است که بیش از ۵۰ فیصد کشور را تحت تسلط دارند و یا یک جلسه تعارفی و شکلی چیزی است که قبلاً بین امریکا و طالبان توافق شده و عمران خان صدراعظم پاکستان آنرا چندین مرتبه علی الرغم اعتراض حاکمیت افغانی از کابل اعتراض کرد؟

معمول در همچو قضایا و حل مشاکل مشابه، بعد از خسته شدن تمام جوانب جلسات متعدد مقدماتی صورت گرفته و بلاخره [بلاخره] متخصصین فن پنج الی مثلاً ۱۹ تن باهم نشسته و در فضای دور از میدیا همه چیز را توافق و جهت امضای شکلی اشخاص دست اول طی مراسم و حضور تضمین ها و نظارت جهانی این قضایا به پایان میرسانند. مشکل مانند موافقات ژنیو ۱۹۸۸م. در مورد افغانستان زمانی قوت میگیرد که جامعه بین المللی از تعهدات خویش در برابر مطالب تعهد شده نظارت نکند و یا نظارت کرده نتواند و اعتبار تعهد صورت گرفته بسیار ضعیف شود. مثالهای صلح با آقای حاکمتیار و داکتر نجیب الله، ازین حالات اند.

اما درین میان جهت رسیدن به صلح با عزت، و یا استقامت وضع به جهت اهداف شان، یکی وقت دارد و دیگری ندارد و ملت افغان صلح باعزت و دوامدار میخواهد.

به محاسبه من اجلاس دوحه کم و بیش ترکیب از این همه اهداف است که امید خیر باشد و نشست های کاری بعدی کار را ادامه دهند!

اگر عوض ۲۵۰ تن به قطر به تعداد بیست تن و ضمایم شان تحت تضمین های جهانی، به کابل آورده می شدند و در کابل این تعارفات صورت میگرفت بهتر نمی بود؟ همان هایی که امنیت نمایندگی طالب را در دویی و دوحه می گیرند، در کابل نیز می توانند. خبر امید این کار در گردهمایی بعدی صورت گیرد.

و اما درین جلسه در ارگ سخنان ارزشمند و رهنمودی استاد سیاف توجه من را جلب کرد. در سخنان وی که همه درس و کتاب رهنمود بود یک عدم دقت می بینم که آن مشکل تعداد زیاد از عوام و سیاسیون کشور و جهان هم است. و آن عدم درک تفاوت مصالحه سیاسی با مصالحه ایدئولوژیکی.

ما با حرکت طالب مصالحه ایدئولوژیکی نداریم.

ما چنانچه جناب استاد سیاف گفتند نزدیک ساختن و یا قصد تغییر [تغییر] فهم و برداشت از دین را با برداشت خود از دین طی نشست برای مصالحه سیاسی نداریم و این ضیاع وقت مذاکره است. میز مذاکره و مفاهمه سیاسی میز تغییر دادن فهم، برداشت دینی و نسخه کس نیست. آن کار در محل و وقت دیگر و منبر و مناظره است و در میز مذاکره و مناقشه نیست!

امید درین نشست ده ها سؤال مطرح موجود در مورد حال و آینده افغانستان و جامعه از اطراف قضیه پرسیده شود و جواب های دقیق و روشن ملت ما از بدست آوردن مواضع اطراق قضیه، روشن بدست آید!

امید و برحق است تا تمرکز اساسی برین شود که مبارزه سیاسی را بخاطر مشروعیت تطبیق فهم و نسخه خود را چگونه از ملت و به طور متمدن و بدون استعمال قوه چگونه حاصل کنیم.

امید ملت فرصت و دید روشن پیدا کند که کی به این وطن صلح و استقرار می خواهد و کی جنگ و خرابی به بار می آورد. با داشتن جواب روشن به این سؤال سرباز وطن با اعتماد و اعتقاد از ملت و ناموس ملت فرصت دفاع داشته باشد. و من الله التوفیق

مصالحه و مذاکره سیاسی چیست؟

saidi_s_mosaaleha_wa_mozakerae_siyasi_tshist.pdf